§ 13 kár. zákona vyhověno, takže není jasno, kam míří výtka v podání obviněného z 30. dubna 1931, že usnesení neuvádí povšechně platné normy zákonné, ani to které zvláštní ustanovení, o něž se opírá. Ovšem usnesení dovolává se ustanovení § 46 na místě správného § 47 soudní instrukce, označuje obviněného jako soudního radu v. v. na místě správně (přesněji) soudního radu na dočasném odpočinku, a neuvádí, do které doby se dává obviněnému nepřítomnost v úřadě za vinu. Než tyto nesprávnosti, spočívající jen na nedopatření, jež bylo kárným nálezem a částečně již odkazovacím usnesením napraveno, jsou malicherné a nedotýkají se podstaty věci, takže ani v nich nejde o závažnou vadu po rozumu § 26 kár. zákona, nehledíc k tomu, že ani tyto vady, ani vada, o níž jednáno v předchozím odstavci, nejsou vadami ústního líčení, nýbrž vadami předběžného řízení.

Čís. 144 dis.

V disciplinárních věcech proti advokátům jest přípustná žádost o milost.

(Rozh. z 9. května 1932, Ds III 41/30.)

Dr. E. G., advokátní koncipient v M., byl pravoplatným rozsudkem disciplinárního soudu pro věci advokátů odsouzen k trestu prodloužení advokátní praxe o půl roku. Odsouzený si podal žádost o prominutí disciplinárního trestu milostí presidenta republiky.

Nejvyšší soud nedoporučil, aby žadateli byla milost udělena.

Z důvodů:

Podle obdoby ustanovení § 514 odst. 3 tr. ř. lze žádost o milost doporučiti, jsou-li dány důležité důvody, aby trest byl zmírněn nebo prominut. U žadatele však není podstatných a závažných okolností, které by odůvodňovaly prominutí neb zmírnění disciplinárního trestu. Ani poukaz na četnou rodinu, uvedený v žádosti o milost, není v tomto případě rozhodný, neboť prodloužením přípravné praxe advokátní se u žadatele na dosavadním stavu jeho schopnosti k podpoře rodiny nic nezmění. Pokud správní výbor advokátní komory v Turč. Sv. Martině, který doporučuje odmítnutí žádosti o milost, vychází snad z názoru, že udělení milosti presidentem republiky ve věcech disciplinárních je nepřípustné, nejvyšší soud nesouhlasí s tímto názorem a poukazuje na dobrozdání ze dne 12. XI. 1923 v disciplinární věci Ds II 6/20 (viz též pojednání prof. Dra Františka Weyra »O rozsahu práva presidenta republiky čsl. udíleti amnestii a abolici podle § 64 a § 103 ústavní listiny«, uveřejněné v »Časopise pro právní a státní vědu«, roč. V., str. 145, a stať Dr. O. Scholze v »Slovníku veřejného práva československého« str. 4).

Čís. 145 dis.

Porušení povinností povolání, trpěl-li advokát svému koncipientovi, by provozoval praxi jako samostatný obhájce ve věcech trestních, ač mu to bylo výborem advokátní komory zakázáno.

(Rozh. ze dne 4. listopadu 1932, Ds II 14/31.)

Nejvyšší soud jako kárný soud odvolací vyhověl po ústním neveřejném líčení odvolání zástupce advokátní komory ze zprošťujícího nálezu kárné rady moravské advokátní komory v Brně ze dne 20. června 1931, a uznal obviněného Jana S-a vinným kárným přečinem porušení povinnosti povolání, jehož se dopustil tím, že svému koncipientovi Dr. Aloisu L-ovi trpěl, že provozoval praxi jako samostatný obhájce ve věcech trestních, ač mu to bylo výborem advokátní komory zakázáno. V otázce, o niž tu jde, uvedl v

důvodech:

Pokud jde o obviněného Jana S-a, napadá odvolání právem výrok kárného nálezu, jímž byl tento obviněný zproštěn z obžaloby, že svému koncipientu Dr. L-ovi trpěl provozování praxe samostatného obhájce ve věcech trestních, ač to bylo výborem advokátní komory zakázáno. S hlediska povinností, uložených příslušníkům stavu advokátského jich stavem, bylo již v základě pochybeno, že obviněný, přijav do své praxe Dr. L-a jako kandidáta advokacie, dovolil mu, by současně provozoval praxi jako samostatný obhájce ve věcech trestních, k čemuž byl L. ovšem jinak vzhledem k dekretu presidia vrchního zemského soudu v Brně ze dne 4. července 1927 oprávněn. Zakázal-li proto výbor moravské advokátní komory přípisem ze dne 26. srpna 1927 obviněnému za účelem odstranění onoho nepřípustného stavu vysílati Dr. L-a k trestním přelíčením u okresního soudu v B. s výjimkami v usnesení tom obsaženými, byl obviněný povinen příkazu toho poslechnouti a Dr. L-ovi jeho činnost, pokud se nesrovnávala s oním přípisem, nejen okamžitě zakázati, jak za to má napadený kárný nález, nýbrž i postarati se o skutečné provedení zákazu a případné jeho neuposlechnutí Dr. L-em ohlásiti výboru advokátní komory za účelem případných dalších kroků. To se však nestalo. Vždyť podle kárného nálezu se obviněný nejen nepostaral, ba ani nepokusil o to, by Dr. L. onoho zákazu uposlechl, nýbrž dokonce podle svého vyjádření ze dne 23. září 1927 stotožnil se se stanoviskem Dr. L-a a praxi samostatného obhájce mu nadále trpěl. To ostatně vyplývá i z jeho odvolání ze dne 7. července 1927, kde obviněný výslovně uvádí, že Dr. L-ovi přikázal likvidovati kancelář a, že Dr. L. vystupoval u okresního soudu v B. ve věcech, jež jemu byly svěřeny jako obhájci, až do 23. listopadu 1927. Z toho jest tedy patrno, že obviněný výbec ani nezakázal s okamžitým účinkem Dr. L-ovi další samostatné zastupování v trestních věcech u okresního soudu v B., jak to kárný nález předpokládal. Tím ovšem nesplnil obviněný příkaz výboru advokátní komory ze dne 26. srpna 1927, čímž byl zmařen účel přípisu toho, t. j. okamžité zastavení činnosti Dr. L-a jako samostatného obhájce, pokud byl též koncipientem obviněného. Právem spatřuje odvolání v tomto jednání provinění se proti povinnostem povolání a bylo mu proto v tomto směru vyhověti.

Čís. 146 dis.

Čest a vážnost stavu advokátního ukládá advokátu za povinnost, by se vystříhal všeho, co by mohlo vrhnouti na jeho osobu podezření nebo dojem nereelního jednání nebo dokonce účasti na trestném činu jiné osoby.